

ZEMLJA MANASTIRA I CRNIH PTICA

Vuk Drašković

Srbija je bombardovana da bi se prekinula humanitarna katastrofa na Kosovu i etnički progon Albanaca, a ne da bi se na teritoriji jedne suverene države stvarala nova država. Beograd predlaže status Južnog Tirola, Olandskih ostrva ili način na koji su Valonci i Flamanci u Belgiji uredili svoje odnose, ali albanska politička elita, monolitna u svom ekstremnom zahtevu za nezavisnom državom, odbija čak i razgovore na tu temu

---

LAPADNI BALKAN JE NOVA POLITIČKA KOVANICA.

To je bivša Jugoslavija, minus Slovenija, plus Albanija.

Da li će se ovaj region evropeizovati ili će se Evropa balkanizovati? Odluka će pasti na Kosovu.

Puni naziv Pokrajine, koja je pravno u Srbiji, je Kosovo i Metohija. Ima mnogo simbolike u ovom imenu. Kosovo je, na srpskom, zemlja kosova, crnih ptica, a Metohija zemlja metoha, manastirskih imanja.

Za trajanja Istočnog Rima i srednjevekovne srpske carevine, koja je tri veka nosila duhovni, kulturni i pravni barjak Vizantije, na Kosovu i Metohiji bilo je više crkava i manastira nego bilo gde u Evropi. I baš tu, u tadašnjem hrišćanskom Jerusalimu, na zemlji manastira i crnih ptica, Turci su 1389. godine odneli pobedu nad Srbima i probili branu svojim budućim pohodima na Evropu. Od tada, srpska istorija, kultura i narodni duh nose pečat kosovskog poraza, epski pretočenog u Golgotu i vaskrsenje.

Slom Otomanske imperije počeo je 1912. godine, trijumfalnim pohodom Srpske vojske upravo na Kosovo. U vreme poraza 1389, u zemlji manastira i crnih ptica živeli su Srbi i simboličan broj Albanaca. U vreme pobeđe 1912, Srpska vojska tamo zatiče ogromnu albansku većinu, uglavnom poislamljenu, ruševine stotina crkava i mnoge džamije na manastirskim imanjima i temeljima.

Samo jednom u svojoj tragičnoj istoriji, 1941. godine, Kosovo se našlo u sastavu Albanije, države koja je prvi put stvorena 1913. godine na razvalinama Otomanskog carstva potučenog od Srba, Crnogoraca, Grka i Bugara u Prvom balkanskom ratu.

Na Kosovu je istorija i sama geografija. Sva sela, gradovi, planine, reke, nose srpska imena, ali u većini naselja Srba više nema. Samo za poslednjih šest godina, od ulaska međunarodnih snaga u Pokrajinu, Albanci su proterali blizu 200.000 Srba. Poplava etničkog čišćenja odnosi i Turke, Hrvate, muslimane srpskog porekla. Na Kosovu više nema nijednog Jevrejina. Zahvaljujući italijanskim vojnicima, u vandalskom napadu na hrišćanstvo 17. marta prošle godine nisu spaljeni i sedam vekova stari manastir Visoki Dečani i Patrijarsija, istorijsko sedište Srpske crkve.

Nezavisnost, nezavisnost, nezavisnost. U političkom govoru Albanaca postoje samo ove tri reči. Poštovanje elementarnih ljudskih prava Srba, pa i samog prava na život, uslovljava se priznanjem Kosova za nezavisnu državu. Kako se primiču razgovori o budućem statusu Pokrajine, sve se češće preti da će bilo koja odluka, osim nezavisnosti, pokrenuti terorističke napade ne samo na preostale Srbe nego i na međunarodne vojnike i policijske snage.

Kao legalni suveren nad tom teritorijom, Srbija i Crna Gora nude maksimalno kompromisno rešenje: više od autonomije, ali manje od nezavisnosti.

Status Južnog Tirola, Olandskih ostrva ili kako su Valonci i Flamanci u Belgiji uredili svoje odnose, modeli su koje predlaže Beograd.

Monolitna u svom ekstremnom zahtevu albanska politička elita odbija čak i razgovore na tu temu. Albanci su, kažu, 1999. godine dobili rat i stekli pravo na svoju državu! Taj rat u koji je Slobodan Milošević gurnuo našu zemlju okončan je Rezolucijom 1244 Saveta bezbednosti UN, po kojoj Kosovo ostaje u sastavu Srbije, a NATO je bio ratni pobednik. Srbija je bombardovana da bi se prekinula humanitarna katastrofa na Kosovu i etnički progon Albanaca, a ne da bi se na teritoriji jedne suverene države stvarala nova država.

Za sada, albanski političari ne priznaju činjenice niti opomene suviše bolne istorije. Revanš za revanš, osveta za osvetu, od poraza do pobede i od pobede do poraza. Ta putanja preskupo je koštala sve na Kosovu. U Evropu i budućnost moramo sa novim, evropskim, vrednostima i putokazima.

Nesporno je da je Slobodan Milošević Srbiju bacio u blato i naciju doveo u sukob sa celim svetom. Ali, to je prošlost. U Beogradu su novi ljudi i nova politika. I novi odnos prema Kosovu. Najveća spremnost za dogovor sa Albancima koji će biti u najboljem interesu oba naroda.

Zahtevi da se Kosovo izdvoji iz Srbije potpalili su, ne zaboravimo, fitilj tragičnog raspada Jugoslavije. Nasilno ili jednostrano proglašavanje Kosova za državu izazvalo bi nesagledive potrebe na velikom području Balkana koje leči još

Uveren sam da ni Evropska unija ni zemlje Kontakt-grupe ni NATO neće to da dozvole.

Još ne znamo šta će biti u budućnosti, ali znamo da su danas Grčka, Bugarska, Rumunija, Mađarska, Poljska i baltičke zemlje – istok Evropske unije. Srbija i Crna Gora su unutar, a ne izvan tih istočnih granica Evrope, kao i Hrvatska, Bosna i Hercegovina i Albanija. Moramo znati da prostor koji je već u Evropi ne sme biti odbačen od Evrope, i to iz dva razloga: prvo, za tako nešto nema razloga i, drugo, nestabilni Balkan dokazao je istorijski talenat za destabilizaciju cele Evrope, a i sveta.

Srbija i Crna Gora je srce Zapadnog Balkana i Jugoistočne Evrope, tržišta koje čini oko 60 miliona ljudi. Srbija i Crna Gora je više od toga: mi smo država-most.

Most između Evrope i Azije, most između Jadrana i Dunava, most između Balkana i tržišta Rusije i Ukrajine.

Kosovo je stalna tačka ovog mosta. Zato on ne sme biti srušen. Srbi traže samo to da na Kosovu srpska manjina u svakom pogledu ima evropski stepen prava zagarantovanih manjinama i da na sadašnjim granicama sa Albanijom i Makedonijom budu državni simboli Srbije i Crne Gore. Simboli, a ne ni vojska ni oružje. Srbi prihvataju potpunu prozirnost i otvorenost tih granica. Da postoje u dokumentima i na mapama, ali ne i u stvarnosti. Da to budu postojeće – nepostojeće granice. Da u Srbiji i Crnoj Gori, državi-mostu, samo Kosovo bude most, a ne kancer.

Ako je ovo što traže Srbi mnogo, onda je «problem» u tome što su oni Srbi-hrišćani i što albanska islamska većina ne prihvata zajednički život sa hrišćanima ni na 25 odsto teritorije Kosova, jer je 75 odsto teritorije već etnički «očišćeno». Evropa mora da poštuje načela jednakosti svih ljudi i vera. Evropa ne sme, ni pod pretnjom terorističke odmazde, pristati na ucenu da srpski hrišćanski narod na Kosovu i Srbija i Crna Gora budu kažnjeni zbog toga što su deo hrišćanske Evrope. Gotovo doslovce, citiram ono što mi je u septembru prošle godine rekao pokojni Papa Jovan Pavle Drugi: «Kosovo, pa tako su hrišćanski stubovi Evrope».

Moj prijatelj ministar Fini je rekao isto: «Oduzeti Srbiji Kosovo, to znači oduzeti dušu Srbima».

Hvala ministru Finiju na ovoj sentenci. Hvala italijanskim vojnicima što danas štite Dečane i Pečku patrijaršiju. Hvala italijanskim vojnicima koji su naše crkve, manastire i naš hrišćanski narod na Kosovu branili i za vreme Drugog svetskog rata. Mi, Srbi i Crnogorci, to nikada nećemo zaboraviti.

I zato što razlikujemo prolazno od neprolaznog, u Srbiji i Crnoj Gori nema Italofobije. U Srbiji i Crnoj Gori ima Italofilije.

Za nas, Srbe i Crnogorce, Italijani su više nego susedi. Naša država je pre

deset vekova ustrojena na principima Rima. Naš najveći car, Dušan Silni, posrbio je Justinijanusa i Ulpijanusa. U Srbiji, u gradu Nišu, rođen je Konstantin, rimski car koji je prihvatio Hrista kao veru Imperije.

Mi, Srbi i Crnogorci, Crnogorci i Srbi, ne možemo čak ni da razumemo strah nekih na Balkanu od Italije. Za nas je Rim naša istorija, naša vera, naša kultura, naš biznis, naš fudbal, naša moda. U našem narodu, nije slučajno, omiljena izreka: «Svi putevi vode u Rim».